

Ea-și urma cărarea-n codru

Mihai Eminescu

Ea-și urma cărarea-n codru.
Eu mă iau pe a ei urmă,
Când ajung cu ea alături
Răsuflarea-mi mi se curmă.

Mai răsuflu înc-o dată,
Zic o vorbă, ea tresare
Și se uită-n altă parte
Și răspuns de loc nu are.

Dar mereu de ea m-apropii
Și vorbesc și îi dau sfaturi;
Ea se apără c-o mână
Și se uită tot în laturi.

Când pe talie-i pun brațul,
Ea se frânge, va să scape,
Dar o trag mereu spre mine,
Mai aproape, mai aproape.

Mai nu vrea și mai se lasă.
Capul ei mi-l pun pe umăr,
Pun pe ochii-nchiși, pe gură,
Sărutări fără de număr.

Și la piept o strâng mai tare.
Răsuflarea-mi se sfârșește;
O întreb de ce-i mâhnită,
O întreb de mă iubește.

Iar ea ochii și-i deschide
Mari, puternici, plutitori:
- îmi ești drag din cale-afară,
Dar obraznic uneori.